

Befordring. Jeg siger, at disse Klager ere heldigvis meget overdrevne. Men man maa jo ogsaa huske, at Menighedsraadene have ikke Adgang til at udtale sig om samtlige Ansøgere. Menighedsraadene faa fra Ministeriet kun tilsendt til Betænkning de Ansøgninger, der, efter de hidtil gældende Regler, ville kunne komme i Betragtning ved Besættelsen af det paagældende Embede. Ved et større Embedes Ledighed var der saaledes for nylig et større Antal Ansøgninger — et Par og trede — hvoraf Ministeriet udsendte de 20 eller maaske 21, medens de 40 altsaa paa Forhaand sigtedes ud og blev liggende i Ministeriet, fordi Ansøgerne efter de hidtil fulgte Regler maatte anses for at være for unge til at komme i Betragtning til det paagældende Embede. I de fleste Tilfælde vil man kunne sige, at det er omtrent Halvdelen af Ansøgningerne, hvor Ansøgerne ville kunne komme i Betragtning. Menighedsraadene ere selvfølgelig ofte misfornøjede med, at de ofte kun faa den øverste Part, den ældste Part af Ansøgningerne. Menighedsraadene have jo hyppig paa Forhaand sagt: Den og den Præst ønske vi, og naar hans Ansøgning saa ikke af Ministeriet anses for kvalificeret og udsendes, saa blive de misfornøjede. Til at begynde med sige de ofte: Ham eller ingen, men selv om de ikke kunne faa den vedkommende, faa de dog som oftest en Præst, hvem de senere ogsaa blive godt fornøjede med. Og det er saamænd heller ikke altid Menighedsraadene, der ikke kunne indse Nødvendigheden og Rigtigheden af, at Ansøgerne saaledes sigtes. Der er sandelig ogsaa Præster, der slet ikke føle sig overbeviste om Betimeligheden og Ønskeligheden af at holde ufravigelig paa den gældende Regel. Det er naturligvis Præster, der have søgt et Embede og maaske have haft nogen Grund til at vente at komme i Betragtning, men om hvem saa Ministeriet siger, at de ikke have den tilstrækkelige Anciennetæt til at komme i Betragtning. Det maa jo ogsaa erindres, at Tallene paa de bedre, paa de jævnt og godt lønnede, Embeder ere uforandrede, og Tallet paa Ansøgere, der sidde omkring i de smaa Embeder, ogsaa er uforandret, at, — om man maa bruge det Udtryk — Bestanden baade af Ansøgere og bedre Embeder jo er den samme. Nu er det naturligvis umuligt at sige, om de og de Præster vilde være blevne befordrede, hvis Menighedsraadene ikke havde haft Lejlighed til at afgive Betænkning. Mangen en

Præst kan naturligvis tænke, at havde det ikke været Menighedsraadet, der afgav Betænkning, men havde det været Ministeren og Ministerens gode Hjerter overfor mig, der havde været afgørende, var jeg nok bleven befordret og havde faaet et andet Embede. Og man kan naturligvis nok tænke sig enkelte Præster, der kunde have henvendt sig til Ministeren og forelagt ham deres økonomiske Forhold og maaske andre Forhold, der i høj Grad vilde gøre det ønskeligt for dem at blive befordrede, og hvor Ministeren da vilde have benyttet den første Lejlighed til at befordre dem. Men saa kunde man jo sige, at saa blev der til Gengæld andre, der ikke blev befordrede og saa maatte sidde hen. Jeg tror derfor, at Klagerne ere en hel Del overdrevne. Undersøger man Forholdet, vil man sikkert finde, at der er gennemgaaende det samme Forhold med Hensyn til Præster, der i en ældre Alder rykke op i et bedre Embede, som hidtil.

Jeg er iøvrigt ganske enig med det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Reedtz-Thott) i, at der til en Præstevalglov hører en Præstelønningslov. Thi saa bliver det jo ikke Ministeriet, der paa Forhaand lægger en Række Ansøgninger til Side, men ved Præstevalg derimod vilde der kunne tages Hensyn til samtlige Ansøgere. For at det kan ske, kræves ganske ufravigelig først en Præstelønningslov, der paa anden Vis sikrer Præsterne en jævnt stigende Forbedring i deres Forhold.

Hvad der i øvrig stærkt er kommet frem under Forhandlingen, først fra det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos), dernæst fra det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott), er Kravet om, at vil man forlænge Loven om Menighedsraadene, maa man ufravigelig ogsaa forlænge Loven om det kirkelige Udvalg. Men hvilken Forbindelse er der mellem de to Love ud over, at de ere fremsatte, forhandlede og vedtagne samtidig, altsaa have Fødselsdag sammen, og at en Del af det kirkelige Udvalgs Medlemmer blev valgt af Menighedsraadene? Hvad Forbindelse er der i øvrig, der logisk maatte medføre, at beholde vi Menighedsraadene, maa vi ogsaa forlænge Loven om det kirkelige Udvalg? Menighedsraadene have i de enkelte Sogne deres daglige Arbejde, der ikke til en eller anden Tid vil kunne blive afsluttet, saaledes at Institutionen naturligt kunde ophøre. Deres Arbejde skulde jo gerne stadig blive fyldigere, mere indgaaende og forhaabentlig altid nyttigere og betydnings-